

2010 kovas - balandis

Svajonų
ROMANAI

JANE PORTER

Žavioji belaisvė

*Broliai
Fera*

Knygute.lt

Jane Porter
(Džeinė Porter)

ŽAVIOJI BELAISVĖ

Antrasis trilogijos
"Broliai Ferai"
romanas

Versta iš Jane Porter, King of The Desert, Captive Bride, 2008

© Jane Porter, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Carey Hope, iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Šeichas Khalidas Feras dar sykį perskaitė žinutę, paliktą interneto platybėse.

Vidurio Rytuose dingo amerikietė

Skubiai reikalinga pagalba. Prieš dvi savaites dingo mano sesuo. Ji vardu Olivija Mors. Jai dvidešimt treji metai, ūgis – metras penkiasdešimt su trupučiu, svoris – 48 kilogramai, šviesiaplaukė, akys mėlynos. Kalba su pietų akcentu ir yra gana drovi. Jei kas yra ją matęs ar žino, kur ji galėtų būti, prašau parašyti arba paskambinti man. Šeima kraustosi iš proto.

Sėdėdamas palapinėje ir laikydamas kompiuterį ant kelių, Khalidas dar sykį permetė žinutę akimis – *šeima kraustosi iš proto*. Skrandį lyg akmuo užgulė. Jau jis tai tikrai suprato, ką reiškia kraustytis iš proto dėl šeimos nario. Dar atsiminė, kaip jis, vyresnysis brolis, nerado sau vietos dėl seserų. Kadaisė turėjo dvi jaunėles seseris ir vieną dieną jų neteko.

Khalidas dar kiek panaršė internete, kol aptiko visai neseną žinutę nuo to paties Džeiko Morso.

Dingo amerikietė! Jei pastebėjote šią moterį, prašom nedelsiant paskambinti ar parašyti elektroninį laišką.

Šalia buvo pridėta moters nuotrauka, tad Khalidas spragtelėjo ir ėmė laukti, kol pasirodys jos atvaizdas. Reikėjo lukterėti, nes ryšys buvo lėtas. Khalidas susivokė žiūrįs į nespaltotą nuotrauką – greičiausiai iš paso. Šviesiai gelsvi plaukai. Žvilgančios akys. Blyški, kone permatoma oda. Ji, be jokios abejonės, daili. Tačiau dėmesį patraukė ne moters grožis, o veido išraiška – nedrąsi šypsena ir drovus, smalsus bei viltingas žvilgsnis.

Viltingas. Krūtinę taip suspaudė, kad Khalidas atsilošė krėsele. Jo sesuo Aman irgi taip žvelgė į pasaulį. Buvo daug drovesnė už Džamilą – mėgstančią bendrauti dvynę. Aman švelnumas bei subtilus humoro jausmas pažadindavo pačias geriausias jo, kaip ir visų kitų, savybes. Ji mirė praėjus vos savaitei po Džamilos netekties ir išsinešė dalį jo širdies. Jau niekada Khalidas nebebus toks, kaip anksčiau.

Dėbtelejęs į kompiuterį jis lėtai persibraukė ranka skruostus – pirštus badė trumpi dygūs barzdos plaukeliai. Jis dar sykį pažvelgė Olivijai į akis mėgindamas įsivaizduoti, kur ji galėtų būti, piešdamas vaizduotėje pačius įvairiausių

scenarijus.

Ar ji sužeista, negaluoja, o gal mirusi? Gal ją pagrobė? Nužudė? Išprievartavo? O gal ji pati nusprendė išnykti? Ar ji mėgino nuo ko nors pasprukti?

Tai tikrai ne mano reikalas, - griežtai nutraukė beįsismarkaujančias mintis ir pakilo. Jis pabėgo nuo miesto ir civilizacijos, kad galėtų ramiai gyventi dykumoje - toli nuo smurto, triukšmo bei nusikaltimų. Khalidas pasirinko vienatvę, nes baisėjosi tuo, kaip gyvena daugelis žmonių.

O jei šios moters vietoje būtų jo seserys? Kas jei Aman ar Džamila būtų dingusios?

Jos nebūtų dingusios, - šiurkščiai priminė sau. Jos buvo karališko kraujo - princesės, tad apsauga nesitraukė nuo jų nė per žingsnį. Jis nepažinojo Džeiko, nieko apie jį nežinojo, tačiau prieš akis vis dar slinko ką tik perskaityti žodžiai, o galvoje aidėjo pagalbos šauksmas. Pasisukęs dar sykį pažvelgė į kompiuterio ekrane išdidintą nespaltotą nuotrauką. Olivija Mors - dvidešimt trejų, metro penkiasdešimties su trupučiu ūgio, keturiasdešimt aštuonių kilogramų svorio.

Jis tvirtai suėmė palapinės kraštą ir kilstelė-

jo. Išėjęs laukan pakvietė vieną savo vyrų. Gal jis ir gyvena vidury dykumos, gal ir yra klajojantis šeichas, tačiau vis dar karalius, vienas iš Ferų palikuonių, apdovanotas neribota galia, puikia sveikata ir neišsenkančiais ryšiais. Jei kas ir gali surasti tą amerikietę, tai tik jis.

PIRMAS SKYRIUS

Jis rado ją.

Tam prireikė trijų savaitių, fortūnos palankumo, dviejų privačių tyrimų, įtakingų žmonių pagalbos, nesuskaičiuojamos galybės rankų paspaudimų, sandorių bei pažadų (dar keletą grasinimų), kol galiausiai jam leido susitikti su ta moterimi.

Šeichas Khalidas Feras pasilenkė, kad prasispraustų pro siaurą įėjimą į Ozro kalėjimą. Ji nulydėjo per vyrų sparną link moterų kamerų. Su kiekvienu žingsniu vis pikčiau burbuliavo skrandis, suerzintas perpildytų tualetų ir nepraustų kūnų dvoko. Praėjus pro vyrų kameras, Khalidas buvo perduotas čia kalinčių moterų prižiūrėtojai, ši ėmėsi tikrinti jo dokumentus.

Prižiūrėtoja, nuo galvos iki kojų prisidengusi juodu drabužiu, palengva sklaidė šūsnį popierių, o Khalidas stengėsi suvaldyti kunkuliuojantį nekantrumą. Jis žinojo Ozro reputaciją – tai bene blogiausias kalėjimas pasaulyje, liūdnai pagarsėjęs dėl visiško žmogaus teisių nepaisymo. Regis, po amžinybės moteris atsiplė-

Šė nuo dokumentų ir linktelėjo.

- Eikite paskui mane, - tarsi kirviu nukirto ji.

Khalidas paklusniai nusekė žemais koridoriais, kurie vinguriavo it gyvatės vis giliau ir giliau po senovės tvirtovė, prieš pusę amžiaus virtusia Ozro kalėjimu. Jiems žingsniuojant koridoriais, tarsi savarankiškos būtybės iš sienų lindo rankos, skambėjo arabų, persų ir net anglų kalbomis beriami pagalbos šauksmai, maldaujantys padėti, prašantys pakviesti gydytoją, advokatą, ką nors, kas tik galėtų išvauduoti iš šio pragaro. Ozras - tokia vieta, kurioje nė vienas gyvas padaras nenorėtų atsidurti. Vienas Dievas težino, kaip turi jaustis moteris, peržengusi šį slenkstį ir sužinojusi, kad kelio atgal nebėra. Vienas Khalido mokslo draugų studijų metais pakliuvo į bėdą Džabale¹, jį įkišo į Ozro kalėjimą ir niekas nieko apie jį daugiau negirdėjo.

Khalido tėvas - Sarko karalius - mėgino domėtis sūnaus draugo likimu, tačiau bergždžiai. Džabalas, besiribojantis su keturiomis valsty-

---

¹ Džabal al-Druze 1921-1936m. buvo nepriklausoma valstybė Prancūzijos mandatui priklausančioje Sirijos teritorijoje (vert. past.).

bėmis – viena jų Egiptas, vis dar buvo pavojinga diktatoriška valstybė. Čia galiojo gausybė draudimų keliautojams. Olivija Mors, regis, jų nepaisė.

Prižiūrėtoja sustojo prie kameros, kuri atrodė visai tuščia. Tik ant siauro gulto sėdėjo moteris, kelius stipriai prispaudusi prie krūtinės. Iš po juodos skraistės lyg nedrąsūs upeliukai blizgėjo šviesių plaukų sruogos.

Olivija.

Khalidui pritrūko kvapo – taip jis sureagavo pirmą kartą pamatęs Oliviją. Iš nuotraukos į jį žvelgė daili, skaistaus veido, viltingų melsvų akių mergina. O toji, kuri tupėjo susigūžusi kalėjimo kameroje, nė iš tolo nepriminė nuotraukoje matyto žmogaus. Ši moteris atrodė leisgyvė.

– Olivija Mors? – paklausė žengdamas link kameros durų.

Mergina krustelėjo galvą, tačiau jos nepakėlė.

– Ar jūs Olivija Mors? – jau skardesniu balsu pasiteiravo Khalidas.

Livė tupėjo ant gulto, prisitraukusi kojas ir stipriai jas apglėbusi rankomis, tarsi norėtų atrodyti dar mažesnė nei yra. Gal jos čia visai

ir nėra. Nėra ir to blogo vyro už groty, taip įkyriai reikalaujančio atsakymo. Jos laukia dar viena apklausa. Apklausa, kuri visada baigiasi smūgiais.

Nejau jie dar nesuprato, kad ji nieko nežino? Negi nemato, kad ji neką mažiau sutrikusi nei jie. Ją apgavo, sunaikino. Livė tvirtai užmerkė akis, dar labiau panarino galvą ir stipriai prispaudė kaktą prie kaulėtų kelių. Gal pavyks išnykti, jei ir toliau liks užsimerkusi. Ištirpti ir vėl nubusti Alabamoje?

Viešpatie brangus, kaip ji pasiilgo namų. Džeiko, mamos ir visų kitų. Jai nederėjo nė svajoti apie piramides ir užburiančio grožio smėlio bangas ar apie pasijodinėjimą kupranugariais, o juo labiau – senovės kapavietes. Reikėjo džiaugtis namais ir likti juose. Galėjo pasitenkinti tuo, kad yra kelionių agentė ir kitiems žmonėms organizuoja egzotiškas atostogas.

- *Olivija.*

Vyras ištarė jos vardą tyliai, nekantriai. Livė tik dar labiau sunerimo. Apėmė baisi nuojauta, kad netrukus ir vėl nutiks kažkas bloga. Pasukusi galvą tarsi besiginanti gyvatė ji išspjovė kelis žodžius laužyta arabų kalba. Juos išmoko norėdama nutraukti nesibaigiančias apkla-

sas.

- Nežinau. Nežinau, kas ji tokia...

- Kaltinimus aptarsime vėliau, - neleisdamas jai baigti, nepriekaištinga anglų kalba prakalbo vyras. - Yra svarbesnių dalykų, kuriuos būtina išspręsti.

Livė suvirpėjo visu kūnu. Tai, kad nepažįstamasis šneka taisyklinga anglų kalba, ją dar labiau nugąsdino. Jos pasaulį gaubė baimė ir neviltis.

- Jei tik žinočiau, kas ji tokia, būtinai jums pasakyčiau. Garbės žodis. Aš labai noriu namo...- balsas užlūžo. Ji paskubomis negiliai įkvėpė. Jautėsi mirtinai pavargusi nuo nesibai giančių apklausų. Prižiūrėtojai pasirodydavo prie jos durų su klausimais bet kurią nakties valandą. Kartais neduodavo valgyti. Visaip mėgino palaužti ir iškvosti dominančią informaciją. - Noriu jums padėti. Tą ir mėginu padaryti. Prašau patikėti.

- Tikiu, - balsas nuskambėjo kone švelniai. Nuoširdumas, kurio ji nesitikėjo, pralaužė gynybinę sieną. Deginančios ašaros užtvindė akis - atrodė, lyg kažkas būtų pažėręs druskos į akis. Nedrąsiai nubraukusi jas nuo skruostų Livė sušnabždėjo drebančiu balsu:

- Noriu namo.

- Ir aš noriu, kad grįžtumėte namo.

Dar niekas jai to nebuvo sakęs, nuo pat tos akimirkos, kai čia pakliuvo. Niekas nesiteikė suteikti nė trupinėlio vilties, jog ji kada nors ištrūks iš šios velniškos vietos. Livė labai lėtai pasisuko ir pažvelgė į jį. Koridoriuje buvo tamsu, viską dengė šešėliai. Tačiau net jie nesugebėjo paslėpti vyriškio stoto. Jis nebuvo nei mažas, nei stambus kaip tie, kurie ją apklausdavo. Be to, šis žmogus atrodė gerokai jaunesnis. Vilkėjo plačiu drabužiu, tačiau apdaras buvo juodas, išmargintas ryškiais aukso raštais. Galvos apdangalas baltas, nepriekaištingai švarus ir, nors dengė beveik visus plaukus, tai tik dar labiau išryškino griežtus, tvirtus it uola veido bruožus.

- Esu čia tam, kad ištraukčiau jus. Tačiau turime labai nedaug laiko.

Draskoma vilties ir gyvuliškos baimės, Livė dar stipriau suspaudė kelius rankomis. Šiurkštūs drabužiai dirgino odą. Kai ją sulaikė, atėmė visus jos daiktus - drabužius taip pat. Vietoj turėtų sijonų, džinsų ir marškinėlių, išdavė ši chalata ir šiurkščius apatinius.

- Kas jus atsiuntė?

Vyro veidas nebuvo nei draugiškas, nei padrašinantis.

- Jūsų brolis.

- *Džeikas?*

- Jis prašė jūsų paieškoti.

Livė pašoko ant kojų lyg pametėta spyruoklės.

- Džeikas žino, kad aš čia?

- Jis žino, kad jūsų ieškau.

Livė sunkiai kvėpavo, pirštai karštligiškai slydo drėgna siena.

- Jie sakė, kad niekad iš čia neištrūksiu. Bent jau tol, kol neprisipažinsiu ir neišduosiu kitų vardų.

- Jie nežinojo, kad pažįstate įtakingų žmonių. Ji sumirksėjo, galva ėmė svaigti.

- O aš pažįstu?

- Dabar jau taip.

Lyg neregė ji priėjo prie grotų ir įsitvėrė jų.

- Kaip? Kodėl?

- Aš esu šeichas Khalidas Feras - karališkios Sarko šeimos narys.

- Sarkas ribojasi su Džabalu.

- Ir Egiptu. Ištraukti jus iš šios duobės bus tikras diplomatinis žygis, o laiko turime ma-

žai....